

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1778/2022
20.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца - противтуженог ЈАВНО КОМУНАЛНО ПРЕДУЗЕЋЕ ГРАДСКО ЗЕЛЕНИЛО Нови Сад, чији је пуномоћник Биљана Пантић Пиља, адвокат у ..., против туженог - противтужиоца GREENLAND KOMAROV ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Драган Крајновић, адвокат у ..., ради стицања без основа, вредност предмета спора 7.478.823,31 динара, одлучујући о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4713/21 од 17.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4713/21 од 17.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог - противтужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4713/21 од 17.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 12 П 258/2017 од 11.03.2021. године у ставу првом изреке утврђено је потраживање тужиоца према туженом у износу од 7.717.723,30 динара са законском затезном каматом почев од 09.12.2016. године до исплате. У ставу другом утврђено је потраживање туженог према тужиоцу у износу од 1.021.723,04 динара са законском затезном каматом почев од 03.06.2019. године. У ставу трећем пребијена су међусобна потраживања парничних странака до висине од 1.021.723,04 динара са законском затезном каматом почев од 03.06.2019. године до исплате. У ставу четвртом изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 6.696.000,26 динара са законском затезном каматом почев од 09.12.2016. године до исплате, као и да му исплати законску затезну камату на износ од 7.717.723,30 динара почев од 09.12.2016. године до 03.06.2019. године. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 699.005,23 динара са затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4713/21 од 17.03.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда.

-2-

Против другостепене пресуде, у делу у ком је потврђена првостепена пресуда о усвајању тужбеног захтева, тужени је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд налази да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одлучено о међусобним потраживањима парничних странака, тако што су пребијена у износу од 1.021.723,04 динара са законском затезном каматом почев од 03.06.2019. године, а тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 6.696.000,26 динара са законском затезном каматом почев од 09.12.2016. године. Према образложењу нижестепених пресуда, парничне странке су биле у уговорном односу почев од 2013. године, на основу ког је тужени испоручивао садни материјал тужиоцу. Током 2013. године, тужени је испоручио уговорену количину садног материјала, за шта је тужилац плаћао у доцњи, због чега је утврђено као основано потраживање туженог на име законске затезне камате у износу од 1.021.723,04 динара. У периоду од 2014. године до 2016. године, тужилац је вршио авансна плаћања туженом, али тужени није испоручивао уговорени садни материјал – травнати бусен, те је утврђено да је на тај начин тужени стекао без основа износ од 7.717.723,30 динара, у ком износу је утврђено потраживање тужиоца. Након пребијања међусобних потраживања, тужени је обавезан да тужиоцу исплати преостало утужено потраживање у износу од 6.696.000,26 динара са законском затезном каматом почев од 09.12.2016. године.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Нижестепени судови су на материјалноправни однос који је предмет спора применили одредбе члана 210. Закона о облигационим односима, налазећи да тужени није оправдао аванс који је тужилац уплатио, те да тако стечени новчани износ држи без основа. Нису од утицаја на одлучивање о ревизији наводи туженог да је тужилац био у обавези да најпре захтева утврђење да је уговор раскинут, те да је у том смислу тужбени захтев за исплату стеченог без основа преурањен. Ово из разлога што су парничне странке имале писани уговор само у 2015. години, те да за остали период у ком су вршене авансне уплате није постојао уговор о јавној набавци добара од туженог, па је овакав правни посао погођен санкцијом ништавости према Закону о јавним набавкама. Осим тога, из изведених доказа такође произлази да је тужилац позивао туженог да сразне ИОС-е и

-3-

усагласе стање, на шта се тужени оглушио, а није ни нудио испуњење своје обавезе, због чега се у конкретном случају не може применити правно становиште о раскиду уговора као услову за наплату стеченог без основа, на чему инсистира тужени у ревизији. Такође, ни примена материјалноправних одредби Закона о облигационим односима којима је регулисан рок за испуњење обавезе као елемент уговора, на начин како то тумачи тужени, није довољан основ за одлучивање о ревизији као посебној, а имајући у виду утврђено чињенично стање.

Из наведених разлога применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 17.03.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 6.696.000,26 динара, што представља противвредност од 53.994,30 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом привредном спору, вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд закључује да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић